

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Pselli Oratio Encomiastica in S. Simeonem Metaphraste[m].

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

virum, vitamque beatam pontificis : qui ut se diuina remuneratione æternum viuere declararet, post mortem, mortuam suscitauit.

Cap. 13.
Sepelitur
sanctū
corpus eius in
ecclesia S.
Petri, quam
ipse extru-
xerat.

Importatum denique est corpus beatissimi antistitis in oppidū Rhegiense, & cum multa celebritate humatum in ecclesia beati * Petri, quam ipse condiderat, que postea ipsius nomine appellata est, ob crebra eius patrocinia : vbi quicquid fidenter petitur, Christo auxiliante obtinetur. Non sit igitur fides dubia, cum sit virtus infinita. Non diū post, cum in sancti viri commemoratione multa referrentur à multis, Caratto subdiaconus, vita sanctissimus, publicè hæc testatus est: Nemo nostrum dubitet, inquit, beatissimum Maximum, de cuius virtutibus tam multa, suggerente veritate, feruntur, cum in mortali degeret corpore, non minus cum Angelis, quam cum hominibus versatum esse. Quem enim nobiscum tenebat humana cōditio, cum beatis spiritibus assiduū exhibebat dignitas meritorum. Quadam nocte, imminente celeberrima beati Andreae solennitate, cum deputatus ego essem, qui ad vigilias extaret, & primo noctis tempore blandus me sollicitum oppressisset somnus, dulces psallentium audiui melodias : moxque excitatus, non sine perturbatione multalesito me proripui, quod putarem me opportunum excitandi tempus neglexisse. Tunc verò longè etiam dulciores, quam humanis possint studijs effici, spiritualium canticorum melodias hausi auribus meis. Continuo igitur ad ipsius * arcis vestibulū suscepto me gradu contuli, atque illic beatissimos Apostolos Petrum & Andream, ad complendam cum sancto Maximo orationem, alternis honoribus se præuenientes ego peccator audiui. Cumque tandem iugi oblatione compulsus beatus Maximus, eos diutius differre non posset, his verbis compleuit officium: Sit gloria Dei benedicta in æternum & in secula seculorum: reliquis respondentibus, Amen. Ego verò perquirendi studio propius accedens, neminem illic videre potui, præter sacratissimum Maximum, prono vultu & corpore in templi pavimento prostratum. Ille autem surgens, meam indigni peccatoris curiositatem his verbis reprahendit: Arduum est humanae fragilitati, sanctorum secreta cognoscere, & temerarium, velle rimari. Audi ergo, quæ tibi præficus ego iam dicturus sum: Ea quæ vidisti & audisti, caue ne eulges. Quocunque enim die id feceris, ex hac luce migrabis. Id vtrum iam euenturum sit, ex Dei pendet arbitrio. Ego quidem excellentis eius virtutis memoriam & testimonium posteritati relinquo, ut nè quis mortalium ignoret, quemadmodum iusti homines sanctorum possint frui commercio & consuetudine. Huic autem narrationi abundè multam conciliauit fidem, quod eodem die subdiaconus ille, sicut ei à beato Maximo prædictū erat, desijt esse in humanis: & quia non potuit viuendi producere terminum, nec mysterium celare voluit.

* verbis

Visio Car-
atronis sub-
diaconi.

S. Maximus
prædicat ei
obitū ipsius

Nos igitur tota deuotione summoque animi studio rogemus omnipotentem Deum, ut beatissimi præfulis huius patrocinio fretis nobis det veniam peccatorum, animumque nostrum à lethalibus vitijs purum semper conferuet is, cui præfens celebramus officium: in quo præstando tales nos exhibeamus præsentia corporum, ut mentes fulgeant lumine charitatis: Præstante Domino nostro Iesu Christo, qui cum cœterno patre & spiritu sancto viuunt & regnant in secula seculorum, Amen.

PSPELLI ORATIO ENCOMIASTICA IN SAN-
CTVM SIMEONEM METAPHRASTEM. HABET VR IN
*ipso Metaphraste, & in tomis Aloysij. Nos capita
marginum adiecimus.*

27. Nouēbr.
Cap. 1.

Ingeniū &
eloquentia
Simeonis.

Virtutes.

VM & vita & dicendi facultate magnum Simeonem laudare statuerim, cuius per vniuersum orbem terræ est nomen & res gestæ celebratæ, nescio quibusnam verbis in eo laudando, vel quidnam dicturus ex omnibus, sufficientem præbebo laudationem. Hic enim vir, non solum erat ornatus eloquentia, & mentem habebat promptissimam ad gignenda præclara cogitata, & linguam tanquam Nili fluentem, non post longum temporis curriculum, sed quotidie riuus scatentem eloquentiæ, & mundantem opportunissimè: sed & morum temperatione, & quod omnes virtutes erat complexus, & quod erat exemplum

neque duces fuerunt ciuitatum, neque quæ didicerunt, proposuerunt in medio populo: sed promissas quidem barbas alebant, tanquam menses inutiles, & vultu tristes erant & seueri.

Cap. 5.

Deinde alij quidem, cum non opus esset, per forum currentes, intemperanti vultu sunt dicendi veritate: alij autem doli quædam habitauerunt, se eis circumscribentes. Alij autem in dialecticis interrogationibus vitam suam consumpserunt. Alij autem quaesierunt de naturalibus positionibus, quasdam inutiles contradictiones & lites in vitam afferentes. Et hoc ipsum euenit plurimis ex oratoribus, qui prudentem artem fecerunt occasionem insipientiæ: & cum oporteret eos eligere & meditari, quaenitatibus sunt conducibilia, illi, partim quidem ipsi fingentes, partim autem videntes tanquam rebus repositis, nouam quandam scenam tragicam in vitam introduxerunt. Sed ille non sic: longè quidem ab eo abfuit: sed neque vestem mutans, neque aliquid remittens de magnificentia, nec huiusmodi nouitatibus genus suum dedecore afficiens, neque ciuiles causas fingens & refingens, neque inaniter fungens munere rhetoris, generis quidem decore utebatur omnino ad benefaciendum: virtutem autem, quam sibi parauerat ex disciplinis, habuit protinus occasionem splendoris magnificentiae. Nam cum Imperatoribus euasisset amabilis, eius fidei committuntur quæ sunt omnium maximè honorabilia, ut qui prope tribunal quidem staret, propter sapientiam: reipublicæ autem administrationem, propter ingenij solertiam, & reuerentiam acceperit.

Magna ei
functiones
demandan-
tur ab Im-
perat.

Cap. 6.

Et primum quidem præfuit rebus magis arcanis, & secretorum consiliorum fuit particeps cum Imperatoribus. Postquam autem eius fides fuit in his rebus spedata & prædicata, simul cum adyris mundanas quoque curas suscepit, adeo ut Imperator renuncicaret ea, quæ afferebant exteri, & rursus exteris ea, quæ iubebat Imperator: & erat veluti quoddam accuratum vinculum administrationis. Arque orbis quidem solaris, pars quidem est alibi, pars verò est apud nos. Ille verò ipse, totus erat apud Imperatorem, & in ipsis negocijs. Quomodo enim superius significauit oratio, versatilis & ad omnia accommodatum habuit ingenium, adeo ut & prius consultaret, & exequeretur ea, quæ consultata fuerant, & barbaros procul propulset à finibus Romanorum: alios autem superaret aut copijs aut artibus, & gentes in suam redegeret potestatem, temporibusque & rebus dexterimè uti posset, quod mutaretur, quando oportebat: quod innouaret, quando expediebat: quod eandem seruaret speciem, quando bonum videbatur. Sed neque erat vir expers gratiarum & leporem. Sed ad omnem leporem ac gratiam, conueniente doctrina temperatam, erat ei lingua instructa & animus. Cum autem esset ei magnificus & amictus & habitus, simul cum incessu mores quoque mutabat ad id, quod videbatur: ut qui esset gratiofus & affabilis, & coipso omnes subridens ad se attraheret. Præterea autem manu quoque minimè erat parcus, ut potè quod duæ res eam extenderent, nempe diuitiæ & voluntas. Habebat autem ita quoque, ut oportebat, nonnullas partes ex ijs, quæ contineuerunt nostram fidem constituere. Hæ autem erant: (sed cur non perfectius vrot oratione, neque cum ad capitale reduco principium, quod est maximum caput rerum illius?) Vado ergo ad primum argumentum, si ante ea, quæ sunt dicenda, nonnulla præmiserò.

Verfatile
ei ingenij.

Habitus &
amicus eius

Cap. 7.

Martyrum
præclara cer-
tamina.

Encomium
vitæ monas-
ticæ.

Gloriosa quidem sunt certamina, quæ suscepta fuerunt à martyribus aduersus inimicos, partim aperte, partim obscure. Quidni enim, cum fuerit eorum præclara fidentia, & mens inexpugnabilis: & interruptos fuisse eorum habitus, & neglexisse narquam, & telorum sectiones & eiectiones, & postremo vitæ contemptus? His autem nihilominus refulsit vita quoque monasticæ exercitationis. Nam hic quoque est carnis consumptio, & delicia, non se dederit delicijs in ijs, in quibus non oportet, & à mudo separari, & ad Deum cum ipsis euolare corporibus, & innatis resistere affectionibus, & ijs, quæ à malis spiritibus affluunt extrinsecus. Est ergo amborum præclara vita, & olim quidem fuerit, & erit rursus: sed non clarè interim fuerat cognita eorum hinc muneratio: sed arcani quidem libri, quos multis in eorum restitutione legent angeli accuratè monumenta continent eorum martyrij & exercitationis. Qui autem ante hunc beatum virum, res gestas illorum scripserant, non sunt affectu illorum magnificentiam: sed parim quidem de eis sunt mentiti: partim autem cum non possent rebus eorum respondentem afferre orationem, bonum illis conscripserunt, quod nec erat vlla elegantia ornatum, nec laude prosequendum: ut qui pulchram subiecerint

SUM

9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

iecerint sententiam, nec eam verbis ornârint decentibus, neque accuratè descripserint scruviam ac atrocitatem eorum, qui punierunt, neque martyrum in dandis responsis prudentiam. Quinetiam monachorum adulterârunt exercitationem, simpliciter ac quasi temerè & vt accidit referentes, quæ studiosè ab illis facta sunt.

Hinc factum est, vt nonnulli ne vel legere quidè sustinerent ea, quæ sunt literarum mandata monumentis: alijs autè ea, quæ dicebantur, præberent ridendi materiam, & compositionis inelegantia, & sententiæ absurda & nulla consequentia, & dictio vilis & abiecta, erant ijs, qui audiebant, insuaui, & odio habebantur potiùs, quàm admirabantur, & propter eos, qui conscripserant, nobis ludibrio habebantur admirabilia Christi seruatorum certamina & trophæa. Et omnes quidè apertè scripta insectabantur maledictis: eorum autem loco afferre meliora, alijs quidè propter animi scordiam, alijs autem, vt quod esset opus perfectissimum & maximi studij, & cui ne tota quidem viri vita suffecerit, neq; vires aderant volentibus: nec ijs qui poterant, voluntas. Sed non etiam admirabilis Simeon eodem modo, quo ij, fuit affectus. Sed cum eis procedens ad scriptorum vsque reprehensionem, deindè processit vlteriùs, & iuvenile aggreditur facinus, vel felicem potiùs actionem, quam nullus omnium gessit feliciter: per quam ille euasit clarior omnibus, qui sunt vbiquè, eruditus: & Deo consecrauit ea, quæ sunt omnium pulcherrima, martyrumquæ certamina & cursus, & monachorù abstinentiam atque patientiam ornauit ac decorauit: & eandem, quam illi, adhibens benevolentiam, gratias vicissim accepit ab omnibus.

Quid enim cum hoc opere contulerit quispiam? Quamnam antiquam gentiliam narrationem, aut vniuersæ terræ dimensionem? An quæ à Persis gesta sunt, & ante illos à Babylonijs, & quæ postea ab Alexandro Mæcedone fortius peracta fuere certamina? Nam hæc quoquè laudem & honorem afferunt ijs, qui ea scriptis ornatè & eleganter mandârunt. Sed multi quidem in eorum lectionem studium suum conferunt, propter compositionem eorum, qui scripserunt. Quæ autem hic vir egregius cum eo, quo decet, ornatu orationis scriptis contexit de ijs, qui martyrium susceperunt, & ijs, quæ in virtute exercuerunt, duplicem habent æmulationem, nempe & imitandæ eius compositionis, & morum ad ea, quæ sunt optima, transformandorum. Dixit autè tertium quoquè, quod non est his inferius, sed accuratius etiam & excellentius: videlicet quod eorum, quæ constituunt ac confirmant Euangelium, sanctorum scriptis mandata memoria, est caput aliorum præcipuum. Atque quod ille quidem elegerit hoc scribendi argumentum, est id certissimum testimonium illius prudentiæ. Quod autem talibus vsus sit sententijs, & dictione, quæ est dilucida, & probabilitatem ac veritatem habet veluti innatam, est quidem argumentum illius quoquè sapientiæ: maximum autem huius signum statuerit quispiam, quod se pulchrè accommodauerit temporibus & auditoribus.

Et vt de hac parte dicam, & aliqua vtar digressione: Non ignoro huius viri opera non esse magno studio, nec ijs, qui linguæ ornamento vtuntur nimis rhetoricè: nec ijs, qui suum studium posuerunt in disciplinis: sed nec ijs, qui studuerunt naturæ contemplationi: quod nec in ijs dicendi generù mixtio eluceat, nec figuræ dicendi sint aperta, neq; vlla naturæ dubitatio & solutio, neq; lineares demonstrationes cum importunis nominibus, neq; philosophicæ sententiæ, quæ subiectû verbis in altum euectant. Volunt enim, qui sunt sapientiæ supra modû dediti, omnia scribi ad ostentationem, non ad morû correctionem. Ego autè dico, huius viri scripta nullo horum esse priuata. Sed quoniâ non ad ostentationem comparabatur eius scriptio, ea non ponuntur frequentia, neque statim à principio, neque vbiquè, neq; apud omnes: sed quando res dat ei occasionem, vsus ijs, quæ postulat oratio, redit rursûs ad scopû propositum. Eius enim oratio neque ad sophisticam intuetur iactationem & forensam apparatus, neque ad artificiosam naturalium rerum excogitationem, neque ad linearum contemplationem, aut curiosiorem numerorum intelligentiam. Sed neque est ei studio cæli motus, aut quemadmodum inerrans mundus procedat circa stellas errantes. Sed neque sunt ei curæ consonantes aut semiuocales, neque qui per eas fit concentus. Propterea hæc quidem amandat tanquam superuacanea, nonnquam tamen eis vtens & in tempore: veritati autem adhæret & à falso alienæ narrationi. Dictionis autem sciebat quidem multos modos: vsus est autem eo, qui sufficiebat ad auditionem simul & bonorum & vulgi: & vtriusque partibus simul satisfacit. Nam dictionis quidem numero & pulchritudine eruditum attraxit auditorem,

Cap. 8.
Vires sancto
rû à quibus
dam negli
genter scri
ptæ quid ef
fecerint.

Cap. 9.

Vilitas eo
rû, quæ de
sanctis scri
psit Meta
phrastes.

Cap. 10.

Metaphra
stæ sermo &
oratio quid
spectet.

Dictio eius
cuiusmodi
sit.

ARIUS

5

& satis delinij gratiarum illecebris. eò autem, quòd esset clara & succulenta oratio, effecit vt aures imperitorum ab eius voce pendèrent: ambos rursus induxit breuitate & probabilitate.

Cap. II.

Ego enim, vt nihil dicam celans quod sit vero minus, scio quidè esse multa dicendi genera pulchriora: perfectiorum, inquam, oratorum, & quorū exemplar non est vltimo propositum ad imitandum, propter sonum & numerū orationis: praestantiorum autem dicendi formam ijs scriptis, quæ componere statuerat, nescio an quisquam ex omnibus vnquam adaptauerit. Sed & si quis ex illis, qui & dictione excellunt & sententia, eiusmodi argumenta suscepisset, accuratiorum quidem & elaboratiorum effecisset orationem: sed non itidem dico omnibus auditoribus congruentem & conuenientem. Nam & proœmia eius orationum statim attingunt subiectum, & pariter procedens ostendit sui scripti scopum: & in nonnullis orationibus cum totam argumentum receperisset in summam, id statim in partes diuidit: se autè accommodat personis & temporibus. Et est quidem omnibus idem color orationis, & vna qualitas dictionis: morum autem varia est mutatio, & vt dixerit quispiam, artificiosa: non per artem res mutans, sed quod vniciuique rei & personæ incidenti conueniebat, interpretans. Tanquam autem ad archetypa exemplaria ad res antiquiores intuens, ne ab illis recedit, nè videatur aliquid aliud facere: & ad exemplar quoquè totam tractat mutandi formam, non diuersam faciens materiam, sed quod in dicendi genere peccatum erat, corrigens: neque sententias innouans, sed conuertens figuram dictionis: & ei incidens oratio in diuersitatem narrationum, & varietatem argumentorum, non confunditur neque perturbatur, sed tanquam optimus gubernator, cum ei nauis agitareretur fluctibus, stabat quietus, clauum tenens artificiosissimè.

Accommodare se in suis scriptis personis & temporibus.

Cap. III.

Porro autem in nonnullis quoquè orationibus describit patriam eorum, qui laudantur, ab vniuersa terra separans & deducens ad vnā partem. Deinde loquitur etiam non nihil de fluminibus, & de eorum principijs differit naturaliter, & de opportunitate ciuitatum, & de temperatione aëris, & de temporum conuenientia, etiam si ij, qui sunt reuera auribus paulò surdioribus, ea quæ dicuntur, non exaudiant. Multifariam quoquè tractat partes orationis, alias quidè maiori contentione: alias verò lenius & sedatius. In gratia autem narrationum quis ex omnibus cum eo contentere debet? Quis in compositione? Quis in numerorū suauitate? Quis in concinnitate in omnibus congruente? Atq; volo quidem contendere, quòd non sit ampla & grandis eius oratio: nuncio autem, eius orationibus ne hanc quidem deesse gratiam, sed alicubi quidem eas esse amplas & redundantes, in pluribus autem graues & temperatas.

Præcipua dexteritas & gratia in narrationibus eius, &c.

Quæ sibi potissimum propositum in historijs factis.

Cum has autem duas vias sibi proposuisset, martyricam constantiam, & monasticam in exercitatione tolerantiam: currit quidem in vtroque stadio, non cum pedum pernitate, sed cum celeritate orationis. Maximè autem monasticum percurrere curriculum, euadit seipso robustior & fortior. Aures quidem certè mihi pinguefacit, quando eius oratio ascendit quidem montes, subit autè speluncas: sub pinu autem aut quercu aliqua collocat exercitorem: & vile alimentum, & illaboratū ei offert ex herbis, & potum ex fontibus. eiusmodi enim narrationes ornat quibusdam florantibus pulchrè dictionibus, & varijs rosis figurarum, & ea quæ tunc fiebant, quasi subicit oculis. Virum ergò laudo quidem propter eiusmodi facundiam & gratiam: non minus autem, quòd pulchrè tractat argumenta. Nam etsi à me multa quoquè de multis scribuntur, non habent eorum opera talem zelum & imitationem: sed vitæ quidem fortasse doctis videbuntur digna, in quæ studium conferatur, & ea amulabuntur propter dictionem & varias figuras: multi autem contemnent, quòd non sint eis curæ quæstiones & sententiæ nimis arcanae.

Cap. IV.

Porro autè dicunt eum leuiter & quasi aliud agentem, hanc rem esse aggressum: neque ipsum id sibi proposuisse, vt faceret quantum vellet: sed Imperatoris adhortationes eum ad hoc adduxerunt, & ij, quibus curæ erat doctrina & intelligentia: & promptus ei fuit apparatus, & non paruus orbis eorum, qui primò dictione notis excipiebant: & eorū, qui postea transcribebant: & alius post alium, ille quidem prima faciebat, hic verò secundò exscribebat: & post hos alij, qui, quæ scripta fuerant, pulchrè intelligebant, vt quod scriptores latuerat, ad propositam corrigerent sententiam. Nam propter scriptorum multitudinem non licebat ei sapè eadem reuoluere & intueri. Sed etsi fuerit multus labor, & maior, quam par esset sollicitudo, immò verò digna, quæ in hoc adhiberetur: sementem tamen longè vicit spica & seges, qualis nondum

Multorum opera vitur.

SUI

SUI
SUI
SUI

non dūm fuit vsque in hodiernum diem. Quocirca etiā si nihil aliud à viro illo fuisset elaboratum, & non alia omnia, quæ vel singula sufficiunt ad laudem conciliandam: opus tamen tale suscepisse, & id tam præclare effectum reddidisse, viro pro quouis ad laudem fuisse cerit.

Atq; ego quidem nolo conferre eius opera cum scriptis externorum sapientum. ^{Cap. 14.} Quid enim, si ex his alij quidem composuerunt Parathenaica, alij autem prælium Peloponnesiorum & Atheniensium magnifica dictione composuerunt: & alij quidem contra oratores decertarunt, alij verò pro oratoribus: in quibus est quidem insignis & manifestus redundans verborum ornatus: est autem brevis & imbecilla vtilitas. Cum his ergo nollem ego meū conferre athletam. Sed si quis mihi hoc dederit, ego eum exaquarem ijs, qui laborarunt in conscribendo Euangelio, & profundum verbi sunt interpretati. Quorum enim sunt fines æquales, eorum sunt etiam principia similia: & si salus animarum apud vtrunque est finis argumentorum, quidni etiam fuerint cause inter se pares, & steterint scriptores in eadem trutina, aut, vt dicam quod nostrum est, fuerint etiam ex æquo hæredes? Quam multis autem fortis viri coronis non fuerit coronandus hic vir admirabilis, immò verò quibus non est iam coronatus, cum ad Deum ascenderit, & apud illos ducat choros, quorum mores & vitam hic circumscripsit? Nam vel in fine ostendit, qualem vitam egerat. Non enim cum veluti abscissum aut diuisum fuisse dicunt ij, qui viderūt: sed videbatur veluti à quodam vinculo liberari, & hilari nutu se extendere ad ducentes Angelos, & quodammodo seipsum tradere illorum manibus, vt citò emigraret è corpore.

Sanctorum animæ in caelis sunt.

Et sic quidem est mortuus: fuerunt autem statim omnia, & non tunc solūm, suauis odore plena: nec in diem tertium, sed etiam in multos dies postea, donèc fuit solus conditus in sepulcro: & locus perpetuò talem emisisset odorem, nisi se aliqui tam iniquè gessissent, vt aliqd corpusculum proptèr eum deponerent. Simul atquè enim hoc magno illi viro accidit, desijt fons ille suavis odoris. Atque hic quidem contractus, ò virorum omnium oprime & eruditissime, satis superque ostendit puritatem tuam & sanctitatem. Nam alia quoquè tibi sufficiunt ad accuratissimam virtutis summationem. Tu autem sis mihi propitius, si non perfectè exposui omnem tuam virtutem, neque ex omnibus tuis bonis tibi parem attuli laudationem, nec mihi irascaris propter ea, quæ sunt à me prætermissa: sed eorum quæ scripsi, memineris, si eorum, qui hic sunt, est vlla memoria vestris purissimis & diuinissimis animis: In Christo Iesu Domino nostro: cum quo patri cum sancto spiritu gloria, honor & potentia, nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

Cap. 14. Odor suavis in multos dies ad exanime corpus Metaphraita.

ARIUS
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100

PASSIO S. IACOBI INTERCISI, VT HABETUR IN PERANTIQUIS MS. CODICIBVS, QVIBVS consentiunt Martyrologia & compendium certaminis eius quod habetur in Nicephoro Eccle. Hist. Lib. 14. Cap. 20.

IACOBUS martyr, cognominatus Intercisus, nobilis genere sed fide nobilior, ex regione Persarum & ciuitate Elape oriundus fuit. Hic ex Christianissimis parentibus ortus est, & vxorem Christianissimam habuit: Eratque notissimus Regi Persarum, & inter optimates primus. Accidit autem vt à principe nimio amore seduceretur, & ad colenda idola flecteretur. Hoc autem mater & vxor audientes, protinus sic ei scripserunt: Obediendo mortali, deseruisti eum qui vita est: placendo futuræ citò putredini, deseruisti sempiternum odorem. Veritatem in mendacium commutasti, & mortali obtemperans, viuorum ac mortuorum iudicem reliquisti. Noueris igitur nos amodò à te futuras extraneas, nec tecum deceterò aliquatenus moraturas. Cum autem has literas Iacobus legisset, amarè stens ait: Si mater mea quæ me genuit, & vxor mea extraneæ factæ sunt: quanto magis à me extraneus factus est Deus meus? Cum ergo pro errore suo plurimū afflixisset, nuncius venit ad principem, qui diceret Iacobum Christianum esse. Quem princeps aduocans, ait: Dic mihi, Nazareus es? Cui Iacobus: Etiam, Nazareus sum. Erille: Ergo magus es. Cui Iacobus: Absit à me magum esse. Cum ergo

Nouembr. 27. Idigerdem hunc appellat Nicephorus. Accusatur apud Regē qd sit Christianus.